

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heiko Koelzsch

Strona pozwana: État du Grand-Duché de Luxembourg

Pytania prejudycjalne

Czy norma kolizyjna określona w art. 6 ust. 2 lit. a) konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾, stanowiąca, że do umów o pracę stosuje się prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę, powinna być interpretowana w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik świadczy pracę w wielu państwach, ale regularnie wraca do jednego z nich, należy uznać to państwo za państwo, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę?

⁽¹⁾ Konwencja rzymska z 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-35/10)

(2010/C 80/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Margheli i J. Sènechal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 25 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2006/21/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2008 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transponowania tej dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. L 102, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-36/10)

(2010/C 80/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków w celu dokonania prawidłowej transpozycji art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.⁽²⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja Europejska podnosi, że strona pozwana nie wprowadziła prawidłowo w życie przepisów art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 96/82/WE w Regionie Bruksela-Stolica. W celu zapobieżenia poważnym awariom i ograniczenia ich konsekwencji przepis ten nakłada bowiem na państwa członkowskie zobowiązanie do zapewnienia, aby w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego uwzględniała potrzebę utrzymania w dłuższej perspektywie właściwych odległości pomiędzy zakładami objętymi dyrektywą a obszarami takimi jak obszary mieszkalne, nieruchomości i miejsca powszechnie dostępne czy tereny rekreacyjne, o których

mowa w art. 12 tej dyrektywy. Tymczasem z analizy przepisów przekazanych przez władze Brukseli wynika, że przepisy te dotyczą jedynie procedury wydawania pozwoleń budowlanych bądź pozwoleń na podział gruntów, przeprowadzanej w każdym razie dopiero po opracowaniu polityki zagospodarowania przestrzennego. Przepisy regionalne są zatem niekompletne, gdyż nie regulują one całej procedury określania i wprowadzania w życie tej polityki.

(¹) Dz.U. 1997, L 10, s. 13.

(²) Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345, s. 97).

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-38/10)

(2010/C 80/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów ustawowych zawartych w art. 76 -A, 76 -B i 76 -C Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas (CIRC) [portugalskiego kodeksu o podatku dochodowym od osób prawnych], na podstawie których w przypadku przeniesienia siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub w przypadku zaprzestania działalności w Portugalii przez stałe przedsiębiorstwo albo przeniesienia ich aktywów:

— podstawę opodatkowania w roku podatkowym, w którym zdarzenie to nastąpiło stanowią wszystkie nieosiągnięte zyski związane z odnośnymi aktywami, podczas gdy nieosiągnięte zyski wynikające z transakcji wyłącznie krajowych nie są wliczane do podstawy opodatkowania;

— wspólnicy spółki przenoszącej jej siedzibę lub rzeczywisty zarząd poza terytorium portugalskie podlegają opodatkowaniu opartemu na różnicy pomiędzy wartością aktywów płynnych spółki (obliczonej na dzień przeniesienia i po cenie rynkowej) a ceną nabycia odpowiednich udziałów w spółce,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 31 porozumienia o EOG.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że przywołane artykuły CIRC mogą stanowić przeszkodę w swobodzie przedsiębiorczości ustaloną w art. 49 TFUE.

Zgodnie z ww. przepisami portugalskimi nieosiągnięte zyski są opodatkowywane w chwili przenoszenia przez spółkę siedziby i rzeczywistego zarządu poza terytorium portugalskie lub też w chwili przeniesienia przez nią składników majątkowych do stałego przedsiębiorstwa położonego w innym państwie członkowskim, podczas gdy ponowne przeniesienia siedziby w obrębie terytorium portugalskiego lub aktywów z siedziby do oddziału w obrębie tego samego państwa członkowskiego nie powodują żadnych bezpośrednich konsekwencji podatkowych.

Komisja nie kwestionuje praw podatkowych państw członkowskich w odniesieniu do zysków gromadzonych przez osobę, która jako podatnik będący rezydentem została poddana opodatkowaniu od całości swych dochodów. Niemniej jednak Komisja uważa, że uregulowanie portugalskie powinno stosować tę samą zasadę oraz, że zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania podatkowego — to znaczy nabycie aktywów lub inne zdarzenie, które powoduje powstanie odpisów amortyzacyjnych — powinny być te same, niezależnie od tego czy siedziba, rzeczywisty zarząd czy składniki majątkowe zostały przeniesione poza terytorium portugalskie, czy też na nim pozostają.

Komisja twierdzi, że spółki powinny mieć prawo do przeniesienia siedziby lub poszczególnych składników majątkowych do innego państwa członkowskiego, bez konieczności uczestniczenia w zbyt złożonych i kosztownych postępowaniach. Zdaniem Komisji nie ma uzasadnienia dla bezpośredniego opodatkowania nieosiągniętych zysków przy przenoszeniu siedziby i rzeczywistego zarządu spółki portugalskiej do innego państwa członkowskiego lub przy zaprzestaniu działalności przez stałe przedsiębiorstwo na terytorium portugalskim albo też przy przenoszeniu ich aktywów z Portugalii do innego państwa członkowskiego, jeżeli takiego rodzaju opodatkowanie nie istnieje w porównywalnych sytuacjach krajowych.